

for Forhandling mellem Indenrigsministeriet og Arbejderforsikrings-Raadet.

Saa er der rettet en Række Henstillinger angaaende Huslejeloven, dens Fornyelse, Spørgsmaalet om Tilskud til Byggeforetager o. s. v. I denne Sammenhæng vil jeg først gøre nogle faa Bemærkninger om det af det ærede Medlem Hr. Stauning rejste Spørgsmaal om, hvorvidt de saakaldte Tjenesteboliger falder ind under Huslejelovgivningen. Det ærede Medlem sagde derom, at der fra Trafikministeriets Side overfor Beboere af saadanne Tjenesteboliger var gjort Krav paa Lejeforhøjelse, men at Landsretten havde dømt, at Trafikministeriet ikke havde Ret til at foretage saadan Forhøjelse, og at Ministeriet altsaa havde handlet imod Loven. Jeg maa derom bemærke, at det ærede Medlem ikke har Ret i, at Landsretten har truffet en saadan Afgørelse. Det er i Byretten, den Dom er faldet, hvorefter Lejemaalet om Tjenesteboliger hører under Huslejenævnene; men Dommen er appelleret til Landsretten. Angaaende disse Boliger vil jeg for øvrigt sige, at der her maa skelnes mellem egentlige Tjenesteboliger, som Tjenestemænd har som et Lønningselement — disse Tjenesteboliger er undtaget fra Huslejeloven, det er gentagende af Indenrigsministeriet udtalt og fremgaar ogsaa af Tjenestemandslovens § 36 —, og de Lejeboliger, der omhandles i Tjenestemandslovens § 38, som lyder saaledes: „Boliger i Ejendomme, der tilhører Staten, kan, for saa vidt de ikke er Tjenesteboliger, i hvilke en Tjenestemand er pligtig at bo, af den Styrelse, under hvilken den paa-gældende Ejendom hører, udlejes til Tjenestemænd. Betingelserne for Lejemaalet fastsættes for hvert enkelt Tilfælde af vedkommende Styrelse“. Det er disse Lejeboliger, af hvilke langt det største Tal hører under Statsbanerne, som Ministeriet for offentlige Arbejder har ment var udenfor Huslejelovens Bestemmelser. Indenrigsministeriet har haft en modsat Opfattelse og har i Skrivelse af 6. April 1921 til Præstø Amt udtalt, at disse Tjenesteboliger falder ind under Huslejeloven. Mod dette protesterede Ministeriet for offentlige Arbejder, ganske naturligt, saasom man i dette Ministerium havde en anden Opfattelse. Man blev da i de to Ministerier enig om, at dette Spørgsmaal skulde indankes til Afgørelse ved Domstolene, og det er det, der for Tiden sker. Det er en ganske naturlig og selvfølgelig Ting, og Indenrigsministeriet har i Tilknytning dertil ved Cirkulære af 16. August 1921 til

Nævnene henstillet, at Lejen for disse Tjenesteboliger fastsættes under Hensyn til de særlige Forhold, der gør sig gældende for dem. Endelig er der endnu et Lejeforhold, hvori Staten optræder som Ud-lejer, nemlig til Personer, som lejer Lejligheder i Statsbygninger, men ikke har noget med Statstjeneste at gøre. At Staten, hvad disse Lejemaal angaar, selvfølgelig er Huslejelovens Bestemmelser underkastet i samme Omfang som private Boligudlejere, er en Selvfølge. Det er altsaa kun de Lejeboliger, som udlejes til Tjenestemænd indenfor de forskellige Etater, uden at der derigennem gives dem et Bidrag til deres Lønninger, hele dette Spørgsmaal angaar, og det vil, som sagt, finde sin Afgørelse ved Domstolene, og jeg haaber en Afgørelse, som man vil erkende er de Interesser tjenlig, der knytter sig til disse Boliger.

Men i øvrigt er der jo, som sagt, til det hele Huslejelovgivnings- og Boligspørgsmaal knyttet en Række Bemærkninger. Hvis nu de forskellige Ministerier skulde finde en Vejledning i den Behandling, et Spørgsmaal faar her paa den høje Rigsdag under Finanslovdebatten — og det vilde jo være ønskeligt, om det i Almindelighed var Tilfældet, og det er vel ogsaa somme Tider Tilfældet —, vilde Indenrigsministeriet egentligt være ret ilde stedt med de Anvisninger, det fra forskellige ærede Medlemmers Side har faaet i denne Sag, thi de er jo i allerhøjeste Grad uensartede og Udtryk for en helt forskellig Opfattelse af de forskellige Spørgsmaal paa dette Omraade. Det ærede Medlem Hr. Pitzner mente, at naar der var Stilstand i Byggeriet, skyldtes det, at det private Initiativ ikke kan komme til at tage rigtig fat paa Grund af Huslejelovens Indgriben i Ejendomsret og Ud-lejeret. Det ærede Medlem pegede ogsaa paa Materialepriserne og Arbejdslønningerne, men mente dog, at Huslejeloven havde Hovedskylden, og henstillede derfor, at man uden at prisgive Lejerne søgte at løse de snærende Baand for Grundejerne. Og det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede sig ganske hertil, ogsaa han fandt, at Huslejeloven var en ubetinget Hindring for Byggeriet. Han mente, at der skulde gives Ret til at skaffe sig af med besværlige Lejere, naar man ikke derved tilsigtede en Huslejeforhøjelse. Han gav Anvisning paa Assurance, som Husejerne kunde tegne mod fremtidig Lejenedgang, men fæstede i øvrigt sin Opmærksomhed ved de vanskelige Arbejderforhold, som han fandt var til Stede særlig indenfor Byggevirksohmheden.